

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM , Gyldendal, 1971), s. 284. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952568380832/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

Vi ankom til Landsbyen *Appelweier* Klokken ni i Maanskin.
Det var den skønneste, blideste, fast lykkeligste Aften: i mit Liv.
De mangfoldige arcadiske Gienstænde paa den tilbagelagte Vei
de milde Følelser og glade Betragtninger, de naturligen opvakte
i Deeltagelsen af saa mange Brødres Glæde, Solens herlige Ned-
gang, den hele Naturs uophørlige Smilen havde efterhaanden
bragt mit Blod i et saa sagte Omløb, mine Nerver i en saa stille
kildrende Bæven, at alt i det forbigangne, nærværende og til-
kommende syntes mig at opløses i den frydefulde Tilværelses
skønneste Harmonie --

Hvad ligner din Nectars livsalige Drik,
Natur! af dit himmelbekrandsede Bæger?
Hvor kildrer, hvor styrker, hvor lindrer, hvor qvæger
Den Væsnet, som Sands til din Nydelse fik!
I Frugtbarheds Skiød,
Hvor Friheds og Eiendoms Lovsange lød,
Omrisset af Bækken, omraslet af Lunden,
Omskimret af Maanen i drømmende Blunden,
Din ruusende Vellyst du over mig giød!
Jeg drømte mig opløst i Æther; min Aand
Afløstes de tunge, de trykkende Baand;
Jeg dufted med Blomstret; jeg svæved som Maanen;
Jeg flagred i Vinden; og -- salige Daanen! --
Mit Liv i en sagte henrislende Død,
Som badet i Himmels Olie, flød!

Hvilken underlig, behagelig, hensmeltende Mathed! Kan en sa-
lig Død være meget anderledes? En salig Død? -- jeg kan ingen
anden forestille mig. Det er umueligt, at Tabet af Støv kan være
smerteligt -- eller Mennesket er intet andet end Støv. Jeg troer
at alle Mennesker døe saligen; jeg veed det ikke; men jeg troer
det. Jeg kan ikke forestille mig andet, end at selv den Lastefulde-
ste har lidt nok i Livet paa denne Side, og vil (ifald han hist be-
gynder, hvor han slap her) lide nok i Livet paa den anden Side,
uden at det behøves at gjøre ham Overgangen utaalelig. Alt
hvad der er naturnødvendigt, almindeligt for alle, de første
Grundlinier i Skabningen -- er udentvivl altsammen *saare god*.

At troe den uundgaaelige Død et Onde, er i mine Tanker gudsbespotteligt.

Intet i denne Verden kan jeg mindre begribe, end den *Angest for at døe*, som man paastaar almindelig. Lad det staae derhen, om der paa hin Side venter os noget *bedre* eller noget *værre*; sikkert venter der os *noget andet*. Hvorledes gaaer det til, at den Mennesket naturlige Nysgjerrighed i denne Punkt ikke længer ytrer sig? Jeg troer, at om jeg endogsaa var nok saa vis paa Helvede, jeg tilsidst dog ikke kunde bare mig for at længes efter denne Forandring, efter denne nye Tilstand, var det og blot for at komme efter hvad *Helvede* egentlig er? Evig at leve her paa Jorden – uophørlig at fortsætte det Liv, vi her kiende, selv det lykkeligste – vilde for mig være den gyseligste Fordømmelse.

Usigelig gerne vil jeg henglide i din Strøm, velkomne Dødt – sagde jeg – usigelig gjerne vil jeg ombytte det grovere Støv med et finere. Vel kiender jeg ikke dit Udløb, veed ikke om din Munding falder i det caspiske Hav, i Middelhavet, eller Oceanet paa hin Side – men hvor den og falder, falder mit Væsen aldrig ud af den evigrunde, milde beskyttende Faderhaand, hvori hvert Hav er en Draabe.

Dog – blev jeg ved, i det *Schweitz* randt mig i Tankerne – er det mueligt, venlige Engell saa sluk først ganske din omvendte Fakkell paa een af Alpernes Toppe! – Det bares mig for, som om Flodguden smilede Ja! – og jeg reiste mig op af mit eensomme Sæde paa Bredden af det maanskinnende Vand, hvor jeg havde henslængt mig i den landlege Naturs Arme, og gik hen til de andre i det tæt derved liggende Huus, hvor vi vexlede Heste. Adskillige Høstfolk havde samlet sig her, for at dandse. De indbøde os til at tage Deel i deres Lystighed; vi spiste med dem; og kjørte bort, ledsagede af deres bedste Lykønskninger.

Strax uden for Appelweier, en Miil fra Kehi, saae vi i det stille, klare, herlige Maanskin allerede det høie *Münster-Spiir*. Ved Midnat foere vi ind i Staden *Kehi*. Vi fandt Vagt uden for Postgaarden; men ingen Plads. Kudsken vidste ingen Raad til Huuslye for os, ham og Hestene. Medens denne Forlegenhed opholdt os, underholdt jeg mig med de vagthavende Soldater om Urolighederne i Strassburg og *Beaumarchais Trykkerie* her. Af 28 Pres-